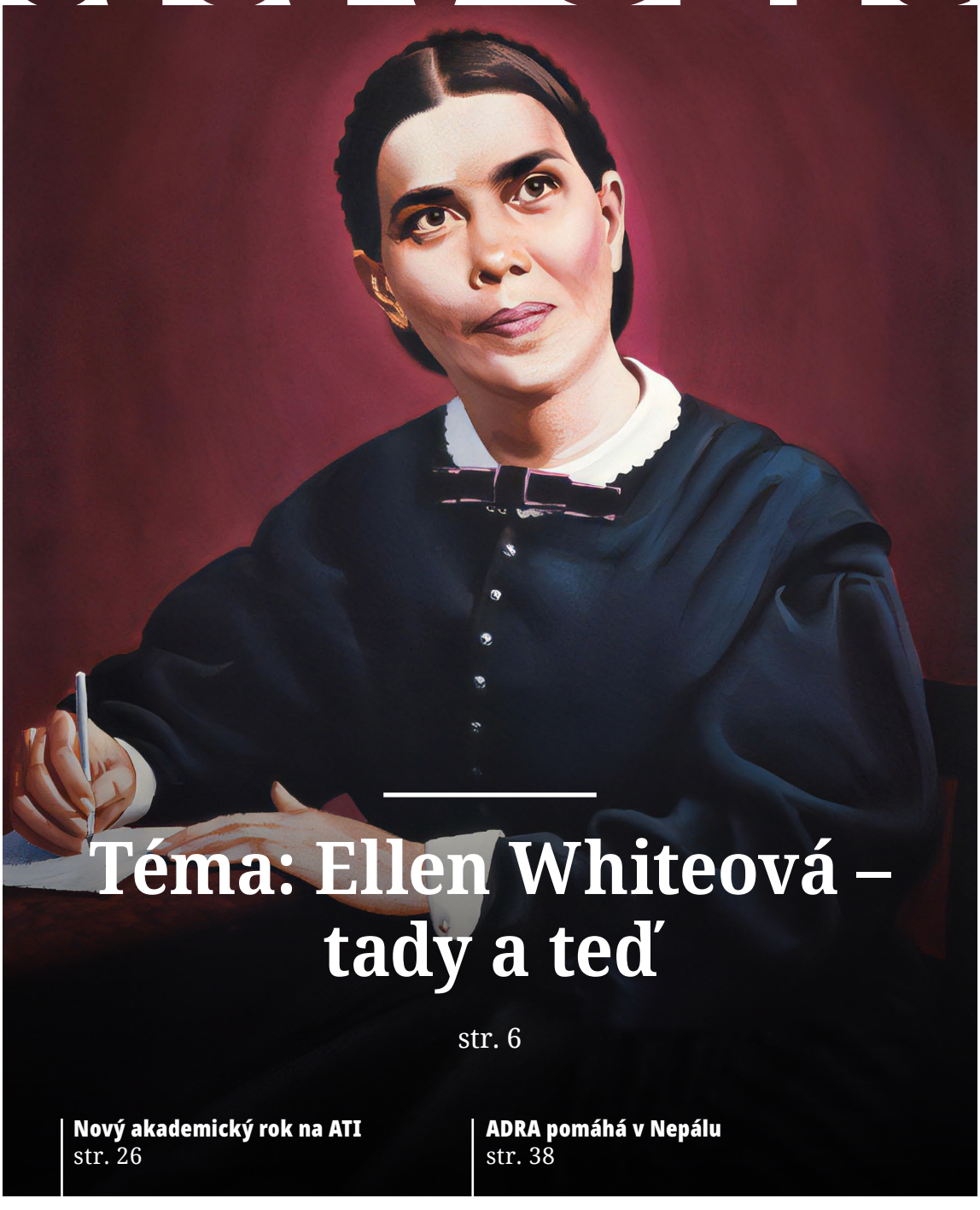
8/2026

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent



Téma: Ellen Whiteová – tady a teď

str. 6

Nový akademický rok na ATI
str. 26

ADRA pomáhá v Nepálu
str. 38

SOS ADRA Nepál

Pomozte lidem v Nepálu začít znovu

„Nereagujeme pouze na bezprostřední krizi, ale zůstáváme i během zotavování, především v zimě. Zasažení potřebují kromě materiální pomoci také pocit důstojnosti a možnost se vrátit k běžnému životu.“

— Suman Rawal, koordinátor pro mimořádné události ADRA Nepal

Děkujeme♡



darujme.cz/sos-nepal

QR platba

ADRA

Foto: ČTK | AP | Niranjan Shrestha

obsah

TÉMA
4 | O družičkách a poslání učedníků
Vlastimil Bartošic

TÉMA
6 | Dar, který nepřestává přinášet požehnání
Dwain N. Esmond

Z DOMOVA
18 | RAIL Tour family 2026
Melissa Dědečková

ADRA SLOVENSKO
21 | Keď cesta k práci začína malým krokom
Jana Mrázová

ATI
26 | Nový akademický rok na ATI
Marek Harastej

EVANGELIZACE
32 | Jedním hlasem: Jak přinášet naději lidem kolem nás
Eliška Sovišová

Advent, číslo 8/2026, vychází v říjnu 2026. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márföldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: Ellen G. White Estate

Foto: 4, 5, 6 – www.pexels.com; 7, 8, 9, 11, 12, 13 – Ellen G. White Estate; 36, 37 – Southern Africa-Indian Ocean Division; 42 – Adventist Media Australia

úvodník

Jen málokterý bod naší adventistické věrouky přináší tolik diskusí a různých protikladných postojů, jako je téma daru proroctví a konkrétně prorockého daru Ellen Whiteové.

Jsou mezi námi ti, kteří se snaží neodchýlit se od každičkého slova, které napsala, žel část bez znalosti literárního či historického kontextu anebo snahy o pochopení původního záměru. Slepé nebo nerozumné následování jejích nesprávně pochopených rad však může přinést tragické důsledky. Navíc nekompromisní vyžadování dodržování jejích rad po druhých lidech většinou nevede k pozitivnímu přijetí, ale spíše k zatvrzení nebo odmítání těchto moudrých principů pro život.

Další skupinou jsou ti, kdo se rozhodli její rady nestudovat, protože je považují za zastaralé nebo neaktuální. Uznávají sice, že sehrála jistou historickou roli v dějinách naší církve (patří mezi tři zakladatele Církve adventistů sedmého dne), ale dnes již její rady či knihy nejsou žádným přínosem. V 21. století již nám nemá co říci. Podobným způsobem lze však odmítat i samotný biblický text, jehož poselství je třeba pečlivě vykládat, abychom ho mohli aplikovat v dnešní době.

Třetí skupinou (omlouvám se za celkové zjednodušení tématu) jsou ti, kteří přistupují k jejím radám s respektem a snahou se poučit. Kteří se chtějí řídit slovy apoštola Pavla: „Prorockými dary nepohrdejte“ (1Te 5,19). Chtějí se však setkat se skutečnou Ellen Whiteovou, s jejími autentickými radami a principy, které by dokázali aplikovat v současné době a společnosti.

Téma tohoto čísla časopisu Advent má pomoci k promýšlení vlastního postoje k jedinečnému daru, který jsme od Boha dostali. Odmítání Božího daru ani slepá a naivní poslušnost není řešení. Samotná Ellen Whiteová opakovaně vystupovala vůči takovému přístupu. Skutečný odkaz Ellen Whiteové nás vede k něčemu jinému – k vlastní odpovědnosti a k vděčnosti Bohu za to, co nám dává.

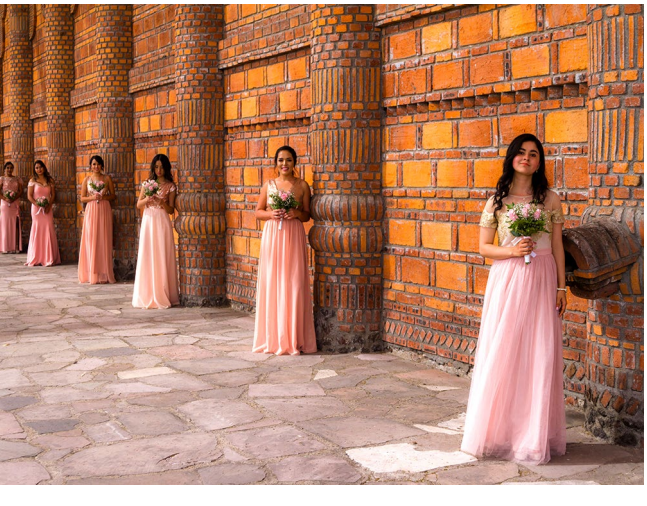
– Vítězslav Chán, šéfredaktor

O družičkách a poslání učedníků

Vlastimil Bartošic, sbor Kolín

Zajímám se o poslání naší církve v dnešním světě. K tomu se hodí známé podobenství o družičkách.

Mt 25,1a: „Tehdy bude nebeské království podobné deseti družičkám.“ Obraz setkání svatebčanů představuje vrcholnou událost dějin – setkání lidí s jejich Stvořitelem a Spasitelem. Pohled je zaměřen na přípravnou fázi – Ježíš se nás příběhem v podobenství ptá, jak se připravujeme a jak očekáváme jeho příchod jako ženicha.



V mnoha zemích Východu se svatební slavnosti konají navečer[1]. Ženich si přichází pro nevěstu a odvádí si ji do svého domu. Při světle pochodní se svatebčané odeberou z domu nevěstina otce do domu ženicha, kde je pro pozvané připravena hostina. Světla pro průvod svatebčanů obstarávají družičky.

V této chvíli ještě ženich není přítomen a pohled je zaměřen na obyčejné družičky – a to jsme my! Vstupme tedy do této role, vždyť tento příběh je o nás.

Nyní zkusme dešifrovat problém, který v Božím lidu nastává. Proč dojde mezi družičkami k rozdělení a proč některé nejsou nakonec vpuštěny na hostinu.

Mt 25,1b: „… vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi.“ Tak tedy družičky mají svítit. To je naplnění Kristovy výzvy: „Vy jste světlo světa. Skrze světlo, které přinášíte, lidé uvidí na mne.“

Dovolte mi ale trochu divnou, i když logickou otázku: Proč vítat příchod někoho, kdo zatím nepřichází? Proč se

[1] Ellen G. Whiteová, *Perly moudrosti*, Praha: Advent-Orion, 2006, s. 208.

připravovat, když on řekl: „Nevíte o tom dni ani hodině“? Ale i na tyto, snad i oprávněné, otázky nám Písmo odpovídá. Podívejme se na chvíli na jinou situaci. Mt 26,6–13 popisuje chvíli, kdy Marie Magdalská týden před ukřižováním pomazala Ježíšovy nohy vzácným olejem. To, co ostatní nepochopili, Ježíš vysvětlil: „Udělala pro mě něco krásného. Mě tu vždycky mít nebudete. Když mi tato žena polila tělo mastí, připravila mě na pohřeb (v. 10–12).“

Ona totiž vycítila, o co tu ve skutečnosti jde, vystihla to srdcem: Ona možná mimoděk odpověděla na podobnou zvláštní otázku: Proč se loučit s někým, kdo zatím neodchází?

A Ježíš tomu hlasu srdce přidává rozum a zastává se jí: „Ona, prostá žena, pochopila více než vy všichni ‚mudrci a znalci‘ dohromady. Ona cítila něco podobně, jako cítím já ve svém srdci: blíží se důležitá chvíle – již vidím stín blížícího se ukřižování.“

A to je to důležité – nepočítat dny a hodiny, ale být tím, kdo vnímá význam osoby Krista stále hlouběji. Vždyť Kristus je více než jakýkoli drahý olej nebo jakýkoli poklad světa. A i když to vyjádření oddanosti dokonce ostatní pobouřilo, **byla to vlastně ona, kdo mu byla tou pravou družičkou**. A ten olej voněl – jako by všechny hloupé řeči chtěl umlčet.

Světlo družiček mělo nasvítit ženicha, což je samotný Kristus. Tím, že svítí do večerní tmy, tím, že svému okolí sdělují, že stojíme před důležitou událostí, že přijde ženich – ten vzácný zachránce a lékař zraněných srdcí. Přichází ten, který zde tolik chybí, a teprve až tu bude on, pak vytvoří ten pravý domov. Až přijde on, pak tu budou i další, i ti naši blízcí, kteří zatím odešli.

Družičky nesou svým světlem svědectví o zatím neviditelném, ale vzácném a nepostradatelném pastýři



lidských duší. Družičky jsou tedy živým svědectvím, jsou vlastně živým listem Boží lásky.

Mt 25,2–5: „Pět z nich bylo rozumných a pět bláhových. Ty bláhové si s sebou vzaly lampy, ale žádný olej. Ty rozumné si kromě lamp vzaly také nádobky s olejem. Když ženich dlouho nešel, začaly všechny podřimovat a usnuly.“
Bůh je nejlaskavější bytost ve vesmíru, dobře chápe lidskou nedokonalost, on nečeká stoprocentní výkon. On zná naše slabosti, rozumí našemu selhání. Družičky usnuly, učedníci v Getsemane také usnuli. Ale to není ten hlavní problém. Bůh dokáže naši slabost doplnit svou silou. Ježíš v zahradě Getsemane žádného z učedníků nevydal žoldnéřům napospas.



Mt 25,6–9: „O půlnoci se strhl křik: ‚Ženich je tu! Jděte mu naproti!‘ Všechny družičky vstaly a připravily si lampy. Tehdy řekly ty bláhové těm rozumným: ‚Dejte nám trochu svého oleje, naše lampy hasnou.‘ Ty rozumné jim ale odpověděly: ‚Nebude ho dost pro nás všechny. Jděte si raději nakoupit k prodavačům.‘“
Zde vidíme rozdíl v předvídavosti a v přípravě. Je to vlastně rozdíl ve stylu života víry. Musíme si položit otázku: Jaký je zdroj mého světla? Kdo stojí ve středu mého života? Koho svým životem oslavuji – člověka, nebo Boha? Svítím na Krista, nebo spíše na věci, které mne obklopují?

Ty rozumné družičky mají z čeho brát, mají zásobu. Doba zkoušky je nezměnila. Zkouška věrnosti potvrdila, že jsou spojeny se zdrojem, se Spasitelem, poutem, které se nepřerušilo. Naopak, zkouškou ještě posílily, ve tmě bylo jejich světlo jasnější.

A ty bláhové? Žádají o pomoc. Jak tomu rozumíme? Vypadá to, že ty rozumné jsou sice předvídavé, ale neochotné se podělit, dát druhým něco ze svého. Ale je tomu jinak – ony vlastně vysvětlují tu bláhovost, zaslepenost nepřipravených družiček. Kde ty hledají zdroj světla? U ženicha, nebo u kupců světa? Zkouška ukázala to, co zatím skrývaly – žily pouze z viditelného, z povrchnosti, podle svých představ a v krizi se vydaly špatným směrem! Nešly ke zdroji, k ženichovi, ale od něj, přestaly na něj čekat, hledaly nápravu ve světě u jiných zdrojů.

Nepřipravené družičky vlastně ani neznaly zdroj světla, neznaly ženicha, jen o něm slyšely. Neučily se k Bohu chodit prosit o milost, moudrost a odpuštění. Neznaly jeho jedinečnost a nepostradatelnost. Navíc osobní život víry – vztah s Kristem – se nedá koupit ani předat někomu jinému (viz Ez 14,14).

Mt 25,10–12: „Když odešly kupovat olej, přišel ženich a ty, které byly připravené, s ním šly na svatbu. A dveře se zavřely. Když potom přišly ty zbylé družičky a říkaly: ‚Pane, pane, otevři nám!‘ odpověděl jim: ‚Amen, říkám vám, že vás neznám.‘“
Ženich svým dvojím soudem potvrdil stav obou skupin: Ty, které znaly jeho, znal i on. O těch, které nebyly připravené, říká, že je nezná.

Rozumné družičky přijaly a uchovaly zdroj světla. Praví učedníci přijali a uchovali vztah ke Kristu – vztah vděčnosti, vztah sounáležitosti, vztah, který se zkouškami upevnil, pouto lásky, které nic nezlomí.

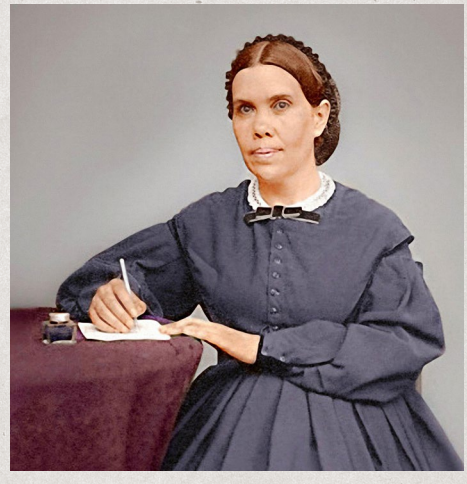
Díky, Pane Ježíši, za ten vzácný dar!

Vlastík Bartošic je bývalý student teologického semináře v Sázavě, v současnosti bojuje s velmi těžkou a zákeřnou nemocí. To mu však neubírá chuť se stále věnovat pečlivému studiu Bible a tato úvaha vznikla nedávno právě v tomto těžkém období jeho života.

Ellen Whiteová tady a teď

Anna M. Galenieceová, Adventist Review

Během jejích sedmdesáti let veřejné služby Bůh mocně použil Ellen Gould Whiteovou k rozvoji a podpoře prorockého hnutí Církve adventistů sedmého dne.



Na úvod je třeba poznamenat, že dar proroctví existoval již dlouho předtím, než začala služba Ellen Whiteové, a její spisy nikdy nic k Bibli nepřidaly. Pro ni bylo Písmo „… autoritativním, neomylným zjevením“[1] Boží vůle. Každému čtenáři doporučovala „… Boží slovo jako pravidlo víry a praxe“,[2] protože její „… psaná svědectví nemají přinášet nové světlo, ale živě vtisknout do srdce pravdu o inspiraci, která již byla zjevena“.[3]

Růst počtu členů církve adventistů v devatenáctém století s sebou přinesl mnoho požehnání, ale i výzev. Úsilí o udržení správného směru bylo sice úspěšné, ale nebyla to snadná cesta. Bůh použil svého posla k podpoře a budování své církve a jejího díla v mnoha oblastech. Podle metafory, kterou často používal Uriah Smith, „… působila Ellen Whiteová vlastně jako kormidelník, který udává směr v nebezpečných časech“.[4]

Ve svém neustálém úsilí o oslavení Krista napsala Ellen Whiteová malou,

[1] Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, Advent-Orion: Praha, 1995 (GC, s. vii).
[2] Ellen G. White, *Early Writings* (Washington, D.C., Review and Herald Pub. Assn., 1882, 1945), p. 78.
[3] Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif., Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 2, p. 605.
[4] Uriah Smith, „Do We Discard the Bible by Endorsing the Visions?“ Review and Herald, Jan. 13, 1863.

ale nesmírně živou, nejvíce překládanou a nejčtenější knihu *Cesta k vnitřnímu pokoji* (Cesta ke Kristu, 1892), dále mistrovské dílo o Kristově životě *Touha věků* (1898) a knihu o nejoblíbenějších Ježíšových podobenstvích *Perly moudrosti* (Kristova podobenství, 1900). Tyto knihy vyzdvihují božskou a věčnou podstatu Spasitele a ukazují ho jako zjevení „… veškeré plnosti Božství“.[5]

Její často opakované výroky o Kristu jsou jasným představením toho, kým Ježíš byl a je: „Kristus byl svou podstatou Bohem, a to v tom nejvyšším smyslu. Byl s Bohem od věčnosti, Bůh nade vším, požehnaný na věky.“[6]

Bůh použil svého posla k podpoře a budování své církve a jejího díla v mnoha oblastech.

Navzdory různým kritikům své doby i pozdějším pochybovačům a skeptikům směroval život, služba a spisy Ellen Whiteové pozornost lidí k Bohu a jeho Slovu. Její odkaz a prorocký přínos pro církev inspirovaly a motivovaly adventisty k vyváženému pokroku v teologii, početnímu růstu po celém světě, misii mezi dosud neoslovenými lidmi, špičkovým zdravotnickým zařízením, kvalitnímu vzdělávání, službě rodinám a mladým lidem, vydavatelské činnosti a podpoře kvality lidského života obecně. Jejím cílem bylo připravovat lidi na setkání s Ježíšem Kristem.



Manželé James a Ellen Whiteovi (1864)

Posel pro současnou generaci

Výzvy a příležitosti, které dnes zažíváme, ukazují, že stále potřebujeme, aby Bůh promlouval ke svému lidu. Jeho plán a touha nás zachránit díky své neměnné pravdě se nezměnily. Ačkoli se metody zvěstování dnešní generaci liší, Bůh vždy oslovoval lidi tam, kde se nacházeli, na úrovni jejich chápání, aby jeho poselství mohli přijmout.

Pán měl v průběhu dějin své posly. Nikdy nenechal své pozemské děti bez své podpory a duchovního zaopatření. Úlohou Božích proroků vždy bylo poskytovat jeho lidu vedení a udržovat jej ve víře navzdory rozdílům v kultuře či jiném vnímání věcí (Př 29,18; Ef 4,13.14). To platilo pro biblické proroky a platí to i pro Ellen Whiteovou, protože je všechny inspiroval tentýž autor (2Pt 1,21).

Ačkoli Ellen Whiteová zemřela před více než 110 lety, psala jak pro lidi své doby, tak i pro budoucí generace. Byla

[5] Ellen G. Whiteová, *Evangelizace*, Advent-Orion: Praha, 2024, str. 340 (Ev 614).

[6] Ellen G. White, „The Word Made Flesh“, Review and Herald, April 5, 1906, 227; *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1946), p. 614.

přesvědčena, že její „… spisy budou neustále promlouvat a jejich dílo bude pokračovat, dokud bude trvat čas“,[7] neboť čtenáře směřují k Ježíši a vyzdvihují jeho Slovo.

Současníci Ellen Whiteové potřebovali znát Bibli a její poselství. V dnešní době je tato potřeba ještě naléhavější. Základní pravda o Kristu, jak je zjevena v Písmu a opakovaně zdůrazňována v knihách Ellen Whiteové, nikdy nezestárne; vždy bude aktuální pravdou (2Pt 1,12). Proto by každá kultura a každý národ měly být seznámeny s Božím poselstvím evangelia (Dt 30,19.20; Žd 3,13.15).

Také v dnešní době Boží lid čte a hlásá pravdu o Ježíši Kristu a jeho plánu spasení, která je založena na Bibli a podpořena duchem proroctví. Těm, kdo hledají smysl a účel života, poskytuje dílo Ellen Whiteové odpovědi, a to zejména tehdy, když jsou její knihy čteny z pohledu Velkého sporu. „Ti z nás, kdo si ceníme Božích pokynů a objevujeme bohatství jeho rad, prožíváme radost nejen z budoucího života s Bohem, ale tuto radost prožíváme v našem životě již tady a teď.“[8]

Ačkoli ohledně Ellen Whiteové existuje řada nedorozumění, zkreslených výkladů a kritiky, její spisy jsou určeny i pro současnou generaci, protože Bůh chce přivést lidi k Písmu, aby do nich mohl vložit své Slovo. Biblická pravda povznáší náš život, naše myšlení, rozhodování, náš pohled na svět i naše jednání.

Biblická pravda povznáší náš život, naše myšlení, naše rozhodování, náš pohled na svět i naše jednání.

A jak budeme růst v Kristu, budeme motivováni Duchem svatým a Otcovou láskou k tomu, abychom žili podle toho, co jsme se naučili, a také to sdíleli s ostatními.



Ellen Whiteová na zasedání Generální konference v roce 1901

[7] Ellen G. White, *Selected Messages*, book 1, p. 55.
[8] Tamtéž., pp. 41, 42.

Dar, který nepřestává přinášet požehnání

Dwain N. Esmond

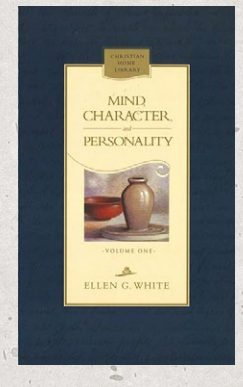
Bylo to na začátku mého třetího ročníku na střední škole v chudinské čtvrti, kde panovaly všechny s tím spojené problémy – násilí, drogy, sexuální nemravnost atd. Jako sedmnáctiletý mladík jsem měl problémy se zvládáním hněvu a moji rodiče si uvědomili, že mě musejí dostat na lepší místo.

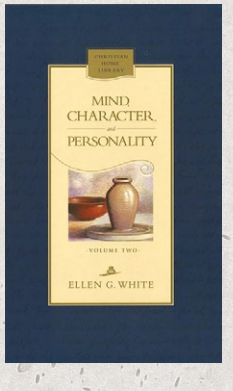
Pine Forge Academy – adventistická internátní škola v klidných kopcích Pine Forge v Pensylvánii v USA – byla dokonalým protilékem proti životu ve městě. Byl jsem rád, že jsem tam mohl posléze dokončit střední školu. Už mě totiž unavovaly neustálé dramatické okamžiky z mé předchozí školy. Netušil jsem však, že něco jiného bude mít na můj život ještě mnohem větší dopad než změna střední školy.

Dar

Když můj otec připravoval auto na cestu do Pine Forge, dal mi dvoudílnou sadu knihy Mind, Character, and Personality (Mysl, charakter a osobnost) od Ellen G. Whiteové. V tu chvíli jsem si vzpomněl na to, že její knihy byly často používány v souvislosti s mým chováním, které bylo třeba změnit. A tak mi v raném dospívání „unikala“ krása a laskavost jejích rad. Přesto jsem otcův dar přijal a vyrazili jsme na cestu.

Když jsem konečně knihu otevřel, něco se se mnou stalo. Začal jsem se dívat na své studium na střední škole jako na příležitost k pozitivním změnám ve svém životě, k novému







Dům manželů Whiteových v Battle Creeku

začátku. A nic mi v tomto úsilí nepomohlo více než právě tato kniha.

Jako mladému muži, který dospíval a byl pokřtěn ve městě, mi Bůh skrze Ellen Whiteovou začal ukazovat na věci, které mě pevně svazovaly. Vyrostl jsem v domově, kde byl Bůh uctíván, kde se neustále konaly pobožnosti a kde se kladl důraz na sborový život. Přesto jsem se začal ztrácet.

Zoufale jsem chtěl být dobrým studentem. Bůh mi prostřednictvím své služebnice poskytl nástroje potřebné k tomu, abych dosáhl vynikajících výsledků. Právě v této fázi mého života jsem četl následující: „Jako výchovná síla nemá Bible konkurenci. Nic tak neoživí všechny schopnosti jako požadavek, aby se studenti snažili pochopit úžasné pravdy zjevené v Písmu. Mysl se totiž postupně začne přizpůsobovat tématům, nad nimiž se zamýšlí… Pokud však mysl nepřimějeme k tomu, aby se zabývala obtížnými problémy nebo používala své schopnosti k pochopení důležitých pravd, po čase téměř ztratí schopnost růstu.“[1]

Po přečtení jedné části této knihy jsem začal pečlivě studovat Bibli. Spisy Ellen Whiteové působily v mém mladém životě přesně tak, jak sama řekla, že by měly – jako menší světlo, které vede k většímu světlu[2] Božího slova. Dnes mám velmi rád a velmi si vážím obou zdrojů poznání, ale jsem si jist, že bych dnes ani jeden z nich tak moc neocenil, kdyby mi můj otec nedal tuto knihu jako dar.

Čelíme výzvě

Církev adventistů sedmého dne v současné době čelí tvrdé realitě: počet členů, kteří pravidelně čtou inspirované rady Ellen Whiteové, rychle klesá. To je velmi znepokojivé, protože to znamená, že většina členů nepřijímá bohatý poklad požehnání, který se v těchto inspirovaných radách skrývá. Existují však i další důvody ke znepokojení. Ve studii zahrnující více než 8 200 adventistů sedmého dne navštěvujících 193 sborů v celé Severoamerické divizi sociologové Roger L. Dudley a Des Cummings Jr. uvedli, že „… ti, kdo pravidelně studují knihy Ellen Whiteové, jsou pravděpodobně pevnějšími křesťany ve svém osobním duchovním

> Když jsem konečně otevřel onu knihu, něco se se mnou stalo.

[1] Ellen G. White, *Mind, Character, and Personality*, s. 91.
[2] Ellen G. White, *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1958), 3:30.

životě i ve svém svědectví ve svých komunitách než ti členové sboru, kteří tyto knihy nečtou.“[3]

Co teď budeme dělat?

To však bylo v roce 1982, v roce, kdy některé závěry této studie byly zveřejněny v říjnovém čísle časopisu Ministry. V následující době došlo k prudkému poklesu počtu adventistů sedmého dne, kteří čtou Ellen Whiteovou. A ještě méně jich čte pravidelně. V současné době jsme svědky nástupu digitální/vizuální generace, která čte jinak. Jak poznamenala nedávná studie Pew Research Center, mileniálové – v Severní Americe, kde se studie uskutečnila – čtou více než jejich vrstevníci starší 30 let. „Celkově 88 % Američanů mladších 30 let přečetlo v uplynulém roce knihu, ve srovnání s 79 % osob ve věku 30 let a starších. Mladí dospělí dohnali třicátníky a čtyřicátníky v elektronickém čtení, přičemž 37 % dospělých ve věku 18–29 let uvedlo, že v uplynulém roce přečetli elektronickou knihu.“[4]

> Ti, kdo pravidelně studují knihy Ellen Whiteové, jsou pevnějšími křesťany než ti, kdo tyto knihy nečtou.

Jak tedy můžeme vzbudit lásku ke knihám Ellen Whiteové u adventistické mládeže a mladých dospělých 21. století? Zde jsou dva návrhy, jak začít.

1. Pravda – věčná pravda – je především založena na vztahu.

Ježíš prohlásil, že on je Pravda (J 14,6). Pravda je tedy osoba, kterou je třeba poznat. Mladí lidé dnes přijímají více informací prostřednictvím sociálních sítí. Spoléhají na to, že ostatní budou vybírat a předávat informace, které jsou pro jejich životy smysluplné. Abychom dnes oslovili mladší generaci knihami Ellen Whiteové, je třeba je vybrat a přizpůsobit vše tak, aby to odpovídalo konkrétním potřebám v jejich životech.

Například místo toho, abychom teenagerovi, který zápasí s vírou v Boha, doporučili přečíst si kapitolu „Vítězství nad pochybnostmi“ z knihy Cesta k vnitřnímu pokoji (Cesta ke Kristu), mohli bychom vybrat konkrétní odstavec a natočit krátkou zprávu nebo video a vysvětlit, proč jsou tyto informace stále důležité. Výslednou zprávu (video) lze poté odeslat spolu se vzkazem lásky a přijetí. Tento proces přiřazování významu – kontextualizace –



Rodina Jamese a Ellen Whiteových (1865)

[3] Roger L. Dudley and Des Cummings, Jr., „Who Reads Ellen White?“ Ministry 55, no. 1 (1982): 10–12.
[4] Kathryn Zickuhr and Lee Rainie, „Younger Americans and Public Libraries“. Pew Research Center, September 10, 2014, http://www.pewinternet.org/2014/09/10/younger-americans-and-public-libraries/.



je klíčový pro sdílení pravdy s dnešní mládeží.

2. Nikdy při sdílení pravdy nepodceňujte vliv rodičů, opatrovníků a blízkých.

Neuniklo mi, že můj otec považoval můj duchovní rozvoj za natolik důležitý, že mi dal dárek, který změnil můj život. Ty knihy jsem si vzal, protože pocházely od mého otce, muže, kterého miluji, respektuji a obdivuji. Rodiny jsou základním stavebním kamenem pro zvěstování pravdy.

Věřím ale, že Bůh působí i na ty, kteří nemají rodiče, skrze kohokoli, kdo se zajímá o spasení mladých lidí. Když rodič, opatrovník nebo blízký člověk upozorní na pasáž od Ellen Whiteové a řekne svému blízkému: „Dnes jsem si to přečetl a opravdu mi to pomohlo. Mohl by sis to také přečíst a říct mi, co si o tom myslíš?“ Kolik mladých lidí by takovou nabídku odmítlo?

Dnes mám tu velkou čest pracovat pro jednu z velkých institucí Církve adventistů sedmého dne, pro Institut Ellen Whiteové (Ellen G. White Estate). Vážně pochybuji, že bych dělal tuto práci, kdyby mě rodiče v mém raném věku neseznámili s jejími knihami. Pokud bude naše církev i sbory podporovat velkou adventistickou rodinu v jejím poslání plnit příkaz ke vzdělávání napsaný v 5. Mojžíšově 6, pak tím prokážeme celému Božímu lidu – i naší mladší generaci – velkou službu.

Dwain N. Esmond, kazatel, autor, redaktor a přednášející, je zástupcem ředitele Institutu Ellen G. Whiteové.

Oba uvedené články patří do širšího studijního materiálu uvedeného v lekcích sobotní školy na 4. čtvrtletí 2026.

Média mají v misii církve své důležité místo

David Čančík, tajemník ČSU, Radomír Špinka, ředitel HopeMedia

V prostorech sídla Česko-Slovenské unie CASD na Londýnské ulici Praze se uskutečnilo otevření nového studia HopeMedia. Současně se tím oficiálně završila rok a půl probíhající transformace jednotlivých institucí církve zaměřených na různé formy komunikace pod jednu střechu, která od února tohoto roku nese jméno HopeMedia.





Význam celé události podtrhla přítomnost Ertona Köhlera, předsedy Generální konference Církve adventistů sedmého dne, a Barny Magyarosiho, předsedy Intereevropské divize. Společně s vedením unie, předsedy sdružení a pracovníky HopeMedia se hosté symbolicky ujali přestřižení pásky, a otevřeli tak nové studio, které bude sloužit k tvorbě videoobsahu, tištěných publikací a dalším mediálním projektům.

Setkání se však netýkalo jen nových prostor a techniky. Připomnělo především význam médií a digitální komunikace pro současnou misii církve. Lidé dnes stále častěji hledají informace, inspiraci i odpovědi na důležité životní otázky právě v digitálním prostředí. Církev proto potřebuje být přítomná tam, kde lidé žijí, komunikují a hledají.

Důležitým tématem setkání byla také spolupráce. HopeMedia si klade za cíl propojovat oblasti, které v minulosti fungovaly více samostatně – video a audio produkci, vydavatelskou činnost, korespondenční kurzy, digitální komunikaci a IT. Smyslem není pouze vytvářet více obsahu, ale především



lépe spolupracovat, sdílet zkušenosti a vytvářet takový obsah, který bude srozumitelně a citlivě oslovovat lidi



vně i uvnitř církve. „Chceme budovat mosty mezi církví a společností, mezi jednotlivými generacemi i mezi různými odděleními církve," zaznělo během setkání.

HopeMedia proto není jedno místo v centru Prahy, je to instituce, která propojuje kolektivy, jež se věnují různé mediální tvorbě církve v České republice a na Slovensku.

Součástí programu byl rozhovor s Ertonem Köhlerem o úloze médií v dnešní misii, jejich příležitostech i výzvách. HopeMedia tak vstupuje do další etapy své práce s jasným cílem: využívat média jako nástroj pro sdílení naděje, budování vztahů a vytváření mostů k lidem v současném světě.

Dne 21. září 2026 se Erton Köhler setkal také s kazateli Česko-Slovenské unie.



Posláním církve je, aby lidé poznali Ježíše

Rozhovor s Ertonem Köhlerem, předsedou Generální konference Církve adventistů sedmého dne

Při příležitosti otevření nového studia HopeMedia položil Ertonu Köhlerovi několik otázek Radek Špinka, ředitel HopeMedia.

Jakou roli mají dnes média v církvi?
Věřím, že média mají dvě zvláštní role. Zaprvé posilovat jednotu a duchovní život církve. Prostřednictvím médií můžete vytvářet spoustu dobrého obsahu, který lze sdílet s našimi členy. Druhou rolí je posilování duchovního života našich členů, jejich společenství s Bohem a propagace některých důležitých aktivit církve.

Druhý prvek je ale pro mě nejdůležitější. Může to posílit poslání církve. Víte, prostřednictvím komunikace, prostřednictvím médií můžeme oslovit lidi tam, kde jsou. Můžeme upravit způsob, jakým představujeme naše poselství, tak aby vnímali, že je určeno právě jim.

Můžeme překonat všechny hranice a oslovit lidi tam, kde jsou. A já věřím, že toto nové mediální centrum bude požehnáním jak pro členy naší církve, tak zejména pro komunitu a pro poslání církve, které nám Pán svěřil. My jsme tady, abychom sdíleli naději se světem. A doufám, že toto centrum může být velkým přínosem.

Co je největší předností médií, a naopak v čem jsou nejzranitelnější?
Věřím, že největší silou médií je způsob, jakým můžete něco představit. Můžete použít barvy, zvuky, nejrůznější nápady. Můžete lidem poselství předávat mnohem atraktivnějším a srozumitelnějším způsobem. Můžete ho představit různým skupinám lidí: těm, kteří rádi něco sledují, členům církve i lidem ve společnosti. Pro všechny tyto lidi mohou média učinit poselství atraktivnějším. Obsah však zůstává stejný – je to věčné evangelium, blahoslavená naděje –, ale způsob, jakým ho představujeme, může být nový a odlišný. Může se více přizpůsobit lidem, kteří žijí v dnešní době.

Hlavní výzva, které můžeme čelit, je ztráta soustředění na cíl. Média využívají mnoho nejrůznějších technologií, množství finančních prostředků a řadu příležitostí. Proto je snadné se mezi všemi těmito věcmi ztratit a zapomenout, že jsme zde pro to, abychom splnili poslání církve. Celá Církev adventistů sedmého dne, nejen medi-

ální centra, ale také vzdělávání, vydavatelství, vlastně všechno, co jsme, a všechno, co máme, má přispět ke splnění poslání církve. Mediální centrum to nesmí ztratit ze zřetele.

Jsme tady, abychom lidi oslovili, chceme, aby poznali Ježíše, toužíme, aby mu odevzdali své životy a byli připraveni na jeho druhý příchod.

Doufám, že tomuto cíli dokážete směřovat s veškerou kreativitou. Můžete najít inovativní způsoby zvěstování, ale vždy mějte na paměti, že tu nejste sami pro sebe. Smyslem existence nového studia je snaha vytvořit něco, co posílí život církve, povzbudí naše členy v jejich oddanosti Pánu v jejich duchovním růstu. A také doufám, že dokážete efektivně podporovat poslání naší církve.

Co bys popřál HopeMedia v Česku a na Slovensku?

Věřím, že v zemích, jako jsou Česká republika a Slovensko, nemáte mnoho způsobů, jak oslovit lidi. Je to velmi náročná situace. Ale prostřednictvím médií můžeme najít ty, jejichž srdce Duch svatý již připravuje na přijetí Ježíše. Možná v ulicích tyto lidi nenajdeme. Ale prostřednictvím médií ano. Prosím, soustřeďte se na toto poslání. A doufám, že toto mediální centrum, tato média naděje mohou být obrovským požehnáním pro církev a pro poslání církve.

Vysvětlíš nám, co je to projekt OneVoice2027?

Když představujeme OneVoice27, hned pod názvem OneVoice27 máme další vyjádření, které je pro nás zásadní, a to je poslání pro všechny. Doufám, že každý člen církve najde cestu, jak se do tohoto projektu zapojit. OneVoice27 je výzvou k využití všech médií ke zvěstování Ježíše.

Zapojit se může opravdu každý. Prostřednictvím tištěné literatury, sociálních médií, rádia, televize nebo nějak jinak. Doufám, že každý člen církve najde svůj způsob a řekne si: „Rád se o to podělím.“ Je to důležité, protože rok 2027 je rokem oslav Ježíšova křtu před 2 000 lety.

To je příležitost sdílet s lidmi svědectví, že Ježíš už přišel. Můžeme vyprávět tento příběh o Ježíši, ale můžeme jim také připomenout, že Ježíš přijde znovu. A věřím, že takovýto projekt nabízí příležitost pro každého. Každý si může najít svou cestu, zejména mladí lidé, protože když mluvíme o médiích, především pro mladé lidi je to přirozený způsob komunikace. A očekáváme, že uvidíme mnoho lidí všech věkových skupin, kteří najdou svou cestu ke sdílení poselství o Ježíši a že dokážou oslovit obyvatele České a Slovenské republiky a mnohé z nich připraví na setkání s Ježíšem, který brzy přijde na nebeských oblacích.

Moc vám děkuji a kéž Pán Bůh žehná tomuto novému studiu HopeMedia.

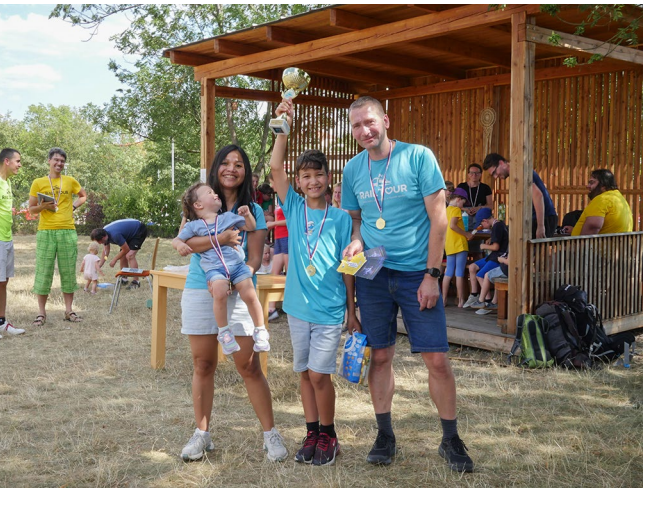


RAIL tour Family 2026: Cesta mezi stanicemi

Melissa Dědečková, navigátor týmu Šmouloví

Vlak odjíždí z nástupiště. Dítě se dívá z okna, rodiče naposledy kontrolují jízdní řád a před nimi jsou neznámé stanice, výzvy i vzpomínky, které teprve vzniknou.

Od prvního RAIL tour v roce 2011 se mnoho změnilo. První závodníci cestovali s papírovými mapami, jednoduchými telefony, SMS zprávami a vytištěnými jízdními řády. Dnes týmům pomáhají GPS lokátory, on-line mapy a aplikace pro plánování tras, ale srdce tohoto dobrodružství zůstává stejné. Mnoho legend původního závodu pokračuje v této cestě dodnes. Vítězové prvních ročníků se nyní vracejí se svými dětmi jako členové týmů a předávají svou lásku k železničním dobrodružstvím další generaci.



Letošní ročník byl výjimečný – poprvé v historii RAIL tour závod začínal i končil v Plzni, po letech konání na Moravě. Dvanáct rodinných týmů (z církevního i necírkevního prostředí) objevovalo západní Čechy vlakem, tramvají i pěšky a znovu zjistilo, že ty nejkrásnější vzpomínky často vznikají ve chvílích, kdy se plány nečekaně změní. Dobrodružství začalo v neděli 26. července odpoledne v KVK Centru společnou bohoslužbou, programem pro děti, losováním checkpointů, předáváním GPS lokátorů, focením týmů a společnou večeří, při které zkušení závodníci přivítali nováčky.

V pondělí ráno jsem vyrazila na trať jako polní navigátor týmu Šmouloví. Chtěla jsem náročnější výšlapy, ale manžel navrhl pomalejší tempo, aby si závod mohly opravdu užít i děti. Měl pravdu. Po návštěvě Kaznějova,



žulového balvanu Bába a Krtských skal jsme dorazili do Šmoulí vesnice u Jesenice – místa, které jako by bylo vytvořené přímo pro náš tým.

Později se ale naše plány změnily. Náhradní autobus byl příliš malý na náš kočárek, a tak jsme nastoupili až do dalšího, většího spoje, aniž bychom věděli, kam nás cesta zavede. Právě toto nečekané rozhodnutí nás spojilo s týmem Jahodoví (kazatelská rodina Havelkových ze Šumperku), který nám nabídl společné přenocování ve sboru CASD v Teplicích. Milý místní kazatel nás čekal na nádraží, doprovodil nás ke sboru a pomohl oběma rodinám najít místo k odpočinku.

Podle inspirace od ostatních závodníků jsme změnili strategii a vydali se další den do Labských pískovců. Lesy, vodopády, skály a tiché stezky nám připravily nádherné dopoledne. Tento den byl pro nás také výjimečný – slavili jsme 11. výročí svatby. Místo klasické oslavy jsme byli přesně tam, kde jsme chtěli být: společně jako rodina, na cestě, při objevování nových míst a vytváření vzpomínek.

Později se několik týmů potkalo u stejného (tzv. pohádkového) checkpointu v Bílině. Na chvíli zmizelo pořadí i soutěžení. Rodiny si povídaly, děti si hrály a všichni sdíleli stejné dobrodružství. Večer jsme pokračovali směrem ke Krušným horám. Náš syn si přál spát ve stanu, a tak jsme tábořili u Perninku. Bylo chladno, ale probuzení uprostřed lesa bylo nezapomenutelné. Pro naši dceru to byla první zkušenost s kempováním.

Další ráno jsme s dcerou zvolily pomalejší tempo v lese, zatímco kluci sbírali checkpointy. Dcera objevila lesní

RAILTOUR Family

maliny a téměř hodinu je s nadšením sbírala. Byl to jednoduchý okamžik, ale stal se jednou z našich nejkrásnějších vzpomínek. Později náš synovec kvůli bolesti zad a nohou z těžkého batohu závod ukončil dříve. Zůstali jsme jen dva závodníci a naše priority se změnily – museli jsme zpomalit.

Ve vlaku směrem k checkpointu v Doubí jsme se potkali s týmem Vanilkoví (kazatelská rodina Rohanových z Brna). Místo soupeření jsme šli část cesty společně, pomáhali si, povídali si a navzájem se podporovali. Z neznámých lidí se stali přátelé.

Poslední den (čtvrtek) přinesl další nečekané momenty, včetně chyby v navigaci, která nás poslala na zastávku Klatovy místo Klatovy-město. Proto jsme s několika kilometry navíc dorazili do cíle v Plzni s pocitem, že možná skončíme pátí. Později jsme zjistili, že Šmouloví vyhráli RAIL tour Family 2026 o jediný bod. Druhý skončil tým Kávoví a třetí Třešňoví. Po více než 900 kilometrech vlakem a nespočtu kilometrů pěšky ale nebyla největší odměnou výhra. Byla to laskavost lidí, přátelství, která vznikla, a vzpomínky vytvořené během putování.

Děkujeme organizátorům, dobrovolníkům a sborům CASD, kteří pomohli vytvořit komunitu daleko přesahující samotný závod. Protože RAIL tour Family není jen o dosažení checkpointů. Je o nečekaných změnách, lidech, které potkáte, a příbězích i laskavosti, které vznikají na cestě.

Už teď se těšíme na třetí ročník, který se s Boží pomocí uskuteční v červenci 2027 v Libereckém, Královéhradeckém a Pardubickém kraji, také ve východní části Středočeského kraje a na Vysočině.



Keď cesta k práci začína malým krokom

Jana Mrázová, manažérka komunikácie a fundraisingu ADRA Slovensko

Nájsť si prácu nie je pre každého jednoduché.

Pre niekoho môže byť prekážkou nedostatok pracovných skúseností či zručností, pre iného nízke sebavedomie, dlhšia prestávka v pracovnom živote alebo jednoducho neistota, ako a kde začať. Práve pre ľudí, ktorí sa ocitli mimo pracovného života a chcú svoju situáciu zmeniť, je určený Projekt 2N, ktorý ADRA realizuje.

Cieľom projektu nie je iba pomôcť človeku nájsť pracovné miesto. Dôležitou súčasťou je postupne obnovovať pracovné návyky, posilňovať sebavedomie, rozvíjať zručnosti a podporovať ľudí v tom, aby dokázali urobiť ďalší krok samostatne.

Keď je prvým krokom pravidelné stretnutie

V Liptovskom Mikuláši sa naši kolegovia stretávajú s klientmi každý týždeň. Spoločne pripravujú životopisy, vyhľadávajú pracovné ponuky, pripravujú sa na pracovné pohovory či prvé telefonáty zamestnávateľom.



Za týmito aktivitami sú desiatky hodín individuálnej práce. Pre niekoho je veľkým krokom prvý telefonát zamestnávateľovi. Pre iného odvaha opýtať sa na pracovné podmienky alebo znovu uveriť, že aj on má čo ponúknuť.



Práve pravidelnosť a dôvera pomáhajú ľuďom postupne objavovať vlastné silné stránky. Cieľom nie je urobiť všetky kroky za klienta, ale kráčať spolu s ním dovtedy, kým ich začne zvládať samostatne.

Praktické zručnosti pre pracovný život

Dôležitou súčasťou projektu je aj kariérne poradenstvo. V ADRA Centre v Trenčíne sa v júni uskutočnilo informačné stretnutie zamerané na prípravu životopisu a hľadanie práce.

Účastníci získali praktické tipy, ako vytvoriť stručný a výstižný životopis, kde hľadať pracovné ponuky a ako sa pripraviť na komunikáciu so zamestnávateľom. Takéto zručnosti môžu byť pre človeka, ktorý je dlhšie mimo pracovného života, dôležitým prvým krokom k návratu na pracovný trh.

V Trenčíne zároveň projekt ukazuje aj ďalší rozmer podpory. Vybraným klientom, ktorí aktívne pracujú na zmene svojej situácie a snažia sa vrátiť do pracovného života, bola poskytnutá materiálna pomoc v podobe potravín a hygienických potrieb. Nejde o automatickú pomoc pre každého účastníka projektu, ale o cielenú podporu ľudí, ktorí na svojej situácii pracujú a robia konkrétne kroky smerom k zamestnaniu a väčšej samostatnosti.

Za každým úspešným príbehom stojí spolupráca

Projekt 2N zároveň ukazuje, aké dôležité je prepájať organizácie, ktoré pracujú s ľuďmi v rôznych životných situáciách.

V máji sme navštívili Centrum pre deti a rodiny v Poprade, kde sme sa stretli s odborným tímom sociálnych pracovníkov, psychológov, právničky a terénnych pracovníčok. Rozprávali sme sa o možnostiach vzájomnej spolupráce a o tom, ako môžeme podporiť klientov centra pri hľadaní zamestnania a budovaní samostatnej budúcnosti.

Že takéto partnerstvá majú zmysel, sa potvrdilo už o niekoľko týždňov neskôr. Na základe odporúčania pracovníčok CDR Poprad nás kontaktovala klientka, ktorá hľadala pomoc pri hľadaní zamestnania.



Takéto prepojenia umožňujú, aby sa pomoc dostala aj k ľuďom, ktorí by možno sami nevedeli, kam sa obrátiť.

Aj neformálne stretnutie môže byť začiatkom.

Aktivity projektu sa pritom neodohrávajú iba v poradenských centrách. Počas futbalového turnaja v Ružomberku sme mali možnosť stretnúť sa s hráčmi, ich rodinami a ďalšími členmi komunity. Okrem neformálnych rozhovorov sme poskytli aj kariérne



poradenstvo a pomohli pripraviť štyri životopisy.

Aj takéto stretnutia môžu byť dôležité. Človek, ktorý by možno sám do poradenského centra neprišiel, môže počas bežného rozhovoru získať informáciu, povzbudenie alebo konkrétnu pomoc, ktorá ho posunie ďalej.

Malé kroky, veľké zmeny

Projekt 2N nám pripomína, že návrat do pracovného života nemusí byť jedným veľkým rozhodnutím. Často ide



o sériu malých krokov – vytvoriť si životopis, naučiť sa hovoriť o svojich schopnostiach, zavolať zamestnávateľovi, prísť na stretnutie, získať novú zručnosť alebo si znovu vytvoriť pracovné návyky.

Za každým takýmto krokom je konkrétny človek so svojím príbehom, skúsenosťami a schopnosťami. Našou úlohou nie je rozhodovať za neho, ale pomôcť mu objaviť možnosti a podporiť ho v tom, aby ďalší krok dokázal urobiť sám.

Pretože veľké životné zmeny často začínajú malým krokom.



Adventistická služba lidem se speciálními potřebami

Josef Slowík, koordinátor Adventistické služby lidem se speciálními potřebami v ČSU a vedoucí tohoto oddělení v Interevropské divizi

Stejně jako každý rok, i letos v létě byla adventistická služba lidem se speciálními potřebami aktivní v podpoře účasti a začleňování různě znevýhodněných účastníků na církevních akcích a aktivitách.

Tradičně bylo například zajištěno tlumočení znakovým jazykem na Biblickém týdnu Českého sdružení. Nově se naopak mohli mladí účastníci misijní akce Youth for Jesus seznámit s naší službou formou workshopu vedeného koordinátorkou této služby ve Slovenském sdružení Pavlínou Sóradovou. Na této akci se nám také podařilo zajistit asistenční podporu pro jednoho mládežníka ze Slovenska se závažným zdravotním postižením.

Ještě bohatší byl ale program služby lidem se speciálními potřebami na území Interevropské divize naší církve. Stánek, který jsme na evropském kongresu adventistické mládeže ve španělské Valencii v prvním srpnovém týdnu připravili společně se zástupci z Transevropské divize, poskytl několika stovkám mladých lidí (nejen) z celé Evropy příležitost získat jak informace, tak i osobní zkušenost týkající se života lidí s různými speciálními potřebami.

Návštěvníci si mohli vyzkoušet například slalom na ortopedickém



vozíku, chůzi poslepu s bílou holí, namalování obrázku pastelkou drženou v ústech nebo se mohli naučit písničku ve znakovém jazyce. Překvapovalo nás, jak málo mladí lidé o existenci této služby v naší církvi vědí a jak moc ji oceňovali a vyjadřovali ochotu zapojit se do ní.

Přímou podporu jsme během celého kongresu zajišťovali pro 19 mladých lidí se sluchovým omezením a dva zcela neslyšící účastníky z Portugalska, kteří se v průběhu kongresu rozhodli pro brzký křest – a za to jsme Bohu velmi vděčni.

Mimořádné rozhodnutí udělala Portugalská unie, která si pro celý rok 2026 zvolila inkluzi a začleňování lidí se speciálními potřebami jako ústřední téma pro aktivity všech církevních oddělení. Byl tak zaměřen i letní desetidenní tábor rodin, jedna z nejvýznamnějších společných církevních akcí této unie, které jsem se mohl na několik dnů také zúčastnit a podpořit program zaměřený na jednotlivé skupiny osob se speciálními potřebami.

Zastoupení všech věkových skupin, členů a přátel ze všech regionů Portugalska a také přítomnost několika rodin s dětmi i dospělých se speciálními potřebami, to vše pomohlo vytvořit skvělou inkluzivní atmosféru a výrazně zvýšit mezi přítomnými povědomí o službě lidem se speciálními potřebami a jejich zájem o dobrovolnické nebo i jiné osobní zapojení do ní.

V portugalském zdravotně-misijním centru Vita Salus se uskutečnilo na začátku září také historicky první poradní setkání vedoucích Adventistické služby lidem se speciálními potřebami ze všech unií Interevropské divize. Přítomen byl i vedoucí této služby na úrovni generální konference bratr Ernesto Douglas Venn.



Naším hostem z Transevropské divize byla sestra Sophia Nicholls z Velké Británie, která společně s manželem (na základě vlastní zkušenosti s péčí o syna se závažným postižením) založila před 25 lety Adventistickou asociaci pro lidi se speciálními potřebami.

Mohli jsme sdílet zkušenosti z jednotlivých unií i z celosvětové církve, společně jsme plánovali aktivity naší služby pro následující čtyři roky, včetně podpory projektů v iniciativě One-Voice27 a přípravy evropského kongresu neslyšících adventistů, který se uskuteční v příštím roce.

Sdíleli jsme se ale také duchovně a soudržnost celého týmu jsme prožívali i při společné návštěvě nedalekého historického města Coimbra s jednou z nejstarších univerzit v Evropě. Prožili jsme velmi požehnané setkání, ze kterého všichni účastníci odjížděli s řadou nápadů a inspirace pro práci v uniích a s novým nadšením také pro naši společnou činnost na území obou evropských divizí.

Nový akademický rok:
různí lidé, jedna touha sloužit

Marek Harastej, ředitel Adventistického teologického institutu

V letošním akademickém roce jsme na Adventistickém teologickém institutu na Sázavě otevřeli nový ročník studijního programu Adventistická teologie. Jde o čtyřleté studium akreditované Adventistickou akreditační asociací (Adventist Accrediting Association), které je zakončeno získáním titulu BTh. a jeho cílem je připravit absolventy pro kazatelskou službu v Církvi adventistů sedmého dne.

Ne všichni naši studenti ale přicházejí s tím, že by se chtěli stát kazateli. Někteří se připravují na kaplanskou službu nebo o ní uvažují, jiní chtějí získat hlubší teologické vzdělání, aby mohli lépe sloužit ve svých sborech. A právě tato pestrost motivací je pro nás důležitá. Teologické vzdělání nevnímáme pouze jako profesní přípravu pro jedno konkrétní povolání, ale jako možnost lépe porozumět Bibli, teologii a službě církve a být připraven tam, kam člověka Bůh vede.

Tento rok jsme poprvé otevřeli také nový dvouletý program **Úvod do adventistické teologie a praktické služby**. Jak už název napovídá, chceme studijní program koncipovat trochu jinak. Je zaměřený prakticky, nabízí





Zahájení slavnostní soboty

základní orientaci v teologických disciplínách, ale současně studenty vybavuje pro konkrétní službu – například pro kázání, vedení biblického studia, přípravu zájemců o křest, službu ve sboru nebo další oblasti praktického života církve. Studijní plán obsahuje 17 předmětů, z nichž 12 se vyučuje ve stejném rozsahu jako v bakalářském programu Adventistická teologie; dalších pět má úvodový charakter. Studenti si navíc mohou vybírat z volitelných seminářů.

Oba programy jsou organizovány blokově přibližně jednou za měsíc. Zatímco studenti čtyřletého programu přijíždějí na konzultace od pátku do neděle, dvouletý program probíhá pouze v sobotu a v neděli. U dvouletého studia jsme také chtěli zachovat větší svobodu v tom, jak intenzivně se jednotliví studenti zapojí. Předměty je možné zakončit plnohodnotnou zkouškou, orientační zkouškou nebo je absolvovat pouze formou náslechu bez nutnosti zkoušku skládat.

Zároveň ale tento program není slepou uličkou. Pokud se student po jeho dokončení rozhodne pokračovat ve čtyřletém programu Adventistická teologie, může mu být řada již absolvovaných předmětů uznána. Právě proto jsme chtěli oba studijní plány od začátku co nejvíce propojit. Dvanáct předmětů dvouletého programu probíhá ve stejném rozsahu jako v programu BTh., takže student, který se později rozhodne pokračovat, nezačíná znovu od začátku.

Možná i díky této nové možnosti byl letos zájem o studium výrazně větší, než jsme byli v minulých letech zvyklí. V přijímacím řízení jsme přijali celkem 53 nových studentů – 19 do programu Adventistická teologie, BTh., a 34 do programu Úvod do adventistické teologie a praktické služby. Celkově tak má ATI v tomto akademickém roce 88 studentů.

Součástí přijímacího řízení je test studijních předpokladů a test biblických znalostí. Právě u druhého z nich je dobře vidět, jak rozdílní lidé k nám přicházejí. Někteří nás příjemně překvapí rozsahem svých biblických znalostí. U jiných je hlubší poznávání Bible teprve na začátku. Ani před takovými studenty ale nechceme dveře ke studiu zavírat. Výsledek testu pro nás proto nikdy není jediným kritériem.



Za nejdůležitější část přijímacího řízení považuji osobní rozhovor. Bavíme se při něm o tom, proč se člověk ke studiu hlásí, co od něj očekává, jaká je jeho motivace a kde by chtěl jednou sloužit. Často přitom slyšíme velmi osobní příběhy o tom, jak člověk ve svém životě zakusil Boží vedení, jak v něm postupně dozrávala touha studovat nebo jak začal přemýšlet o službě druhým.

Sedět celý den u přijímacích pohovorů je někdy docela náročné. Na druhou stranu je to jedna z nejpovzbudivějších částí celého přijímacího řízení. Člověk má možnost během jediného dne vyslechnout desítky životních příběhů a poznat lidi, kteří chtějí svůj čas, schopnosti a energii využít ve službě Bohu a druhým.

Letošní skupina je opravdu pestrá. Setkávají se v ní mladí lidé s těmi, kteří už jsou v důchodovém věku. Studují u nás lidé, kteří podnikají, manuálně pracují, vyučují na jiných vysokých školách nebo sami vedou vzdělávací instituce. Ve třídě se tak může potkat výrobce houslí s politologem, zahradník s ředitelkou mateřské školy, právník s vojákem nebo fotograf s obráběčem kovů.

Rozdílné jsou i životní zkušenosti našich studentů. Někteří jsou svobodní, jiní mají rodiny s dětmi a mezi našimi studenty jsou dokonce i ti, jejichž rodina čítá jedenáct dětí. Právě při studiu se tak potkávají lidé, kteří by se ve svém běžném životě možná nikdy nepotkali.

Pestří jsme také národnostně. V letošním akademickém roce tvoří studenti ATI skupinu deseti národností. Vedle Čechů a Slováků jsou mezi nimi Ukrajinci, Romové, Bělorus, Bulharka, Němec, Polák, Američan nebo studentka z Afriky. Pro řadu z nich přitom čeština ani slovenština nejsou mateřským jazykem. Uvědomujeme si, jak náročné může být například učit se biblickou hebrejštinu v češtině, která je pro daného studenta sama cizím jazykem.

Přes všechny tyto rozdíly nás ale spojuje něco podstatnějšího než věk, profese, národnost nebo rodinná situace. Spojuje nás víra v Ježíše Krista a touha sloužit mu ve svém životě. A také přesvědčení, že když už chceme sloužit, má smysl se pro tuto službu co nejlépe připravit.

Ani my jako učitelé se přitom nevnímáme jako ti, kteří jsou chytřejší nebo duchovnější než naši studenti. Snad jen studujeme o něco déle. A právě proto můžeme s těmi, kteří přicházejí na ATI, sdílet něco z toho, co jsme během vlastního studia, služby a života sami poznali.

Jsme Pánu Bohu vděční za to, že můžeme letos studovat s tak velkou a pestrou skupinou lidí. Přáli bychom si, aby našim studentům dal sílu zvládat nároky studia, aby společně s vědomostmi rostli také ve víře, moudrosti a ochotě sloužit a aby byli co nejlépe připraveni pro službu v Božím díle – tam, kam mnohé z nich, jak věříme, Pán Bůh skutečně povolává.

Slavnostní sobota ATI:
vzdělávání, které směřuje k službě

Marek Harastej, ředitel Adventistického teologického institutu

V sobotu 19. září jsme jako Adventistický teologický institut prožili jeden z významných okamžiků tohoto akademického roku.

Jako ATI se snažíme propojovat dvě roviny, které podle nás nelze od sebe oddělit. Chceme poskytovat kvalitní akademické teologické vzdělávání, ale zároveň si uvědomujeme, že jsme církevní školou a že vzdělání pro nás není cílem samo o sobě. Studium teologie má člověka připravovat k službě Bohu, církvi i lidem kolem nás. Právě proto jsme se rozhodli, že tyto významné okamžiky nebudeme prožívat pouze jako akademický ceremoniál, ale především jako společnou bohoslužbu.

Letošní akademický rok je pro ATI výjimečný také tím, že jsme vedle bakalářského studia otevřeli nový dvouletý studijní program Úvod do adventistické teologie a praktické služby.

Velkou radost nám dělá zájem studentů. V obou programech nyní nastupuje celkem 88 studentů. Takový počet je pro nás povzbuzením, ale současně



Učitelé ATI Oldřich Svoboda, Jozef Kučera, absolventi Nikodém Janek a Šimon Řeřucha, ředitel ATI Marek Harastej

přináší i některé praktické komplikace. Aula v areálu Adventistického teologického institutu na Sázavě už pro podobné společné setkání kapacitně nestačila, a proto se slavnostní bohoslužba uskutečnila v divadelním sále Kulturního domu města Sázavy.

Dopolední část měla podobu klasické sobotní bohoslužby. Společně jsme zpívali písně, kterými jsme chválili Boha, a velký prostor dostaly také modlitby. S bratrem Oldřichem Svobodou jsme se krátce zastavili nad tématem sobotní školy a Boží slovo s námi při kázání otevřel předseda Česko-Slovenské unie Církve adventistů sedmého dne Peter Čík. Také tím jsme chtěli zdůraznit, že škola není odděleným akademickým světem, ale součástí života a služby církve.





Absolvent Nikodém Janek

Po krátké přestávce následovala slavnostní část programu. Promováni byli naši dva absolventi, bratři Nikodém Janek a Šimon Řeřucha, kteří úspěšně dokončili bakalářské studium a získali titul BTh. akreditovaný Adventistickou akreditační asociací.

Stejně jako řada dalších adventistických škol používáme při těchto slavnostních okamžicích akademické taláry. Nejde nám přitom o vytváření zbytečné okázalosti. Talár, promoční čepice i další akademické symboly mají pomoci připomenout význam okamžiku a cestu, kterou student během několika let studia prošel. Promoce je chvílí radosti z dokončeného studia, ale zároveň i připomínkou odpovědnosti, která je se získanými znalostmi spojena.

Součástí slavnosti bylo také oceněný studentů. Jeden ze studentů obdržel Ocenění za vynikající studijní výsledky a další čtyři studenti získali Ocenění za přínos k rozvoji dobrých vztahů ve studentském společenství, o kterém rozhodovali sami studenti hlasováním a vybírali mezi sebou ty, kteří během uplynulého akademického roku pomáhali druhým, podporovali své spolužáky a přispívali k vytváření vstřícné, přátelské a dobré atmosféry. Teologické vzdělávání totiž není pouze otázkou toho, kolik knih člověk přečte a kolik zkoušek úspěšně složí.



Absolvent Šimon Řeřucha

Důležité je také to, jakým člověkem se přitom stává.

Významným okamžikem bylo také vyslání studentů, kteří nastupují do kazatelské služby. To se tento rok týkalo bratra Emanuela Šoponě a Rostislava Hudziece, kteří nastoupili do kazatelské služby v Moravskoslezském sdružení CASD. Společně jsme se za ně modlili a odevzdávali jejich další cestu Bohu. Právě zde se velmi konkrétně propojila akademická a duchovní rovina celé slavnosti. Několik let studia biblických jazyků, exegeze, systematické teologie, dějin, homiletiky či dalších disciplín nyní dostává svůj praktický rozměr v službě konkrétním lidem a sborům.



Vyslání do služby

Na opačném konci studijní cesty pak stáli naši noví studenti. Při imatrikulaci byli symbolicky přijati mezi studenty Adventistického teologického institutu. Pro ně je studium ještě před nimi. Čekají je hodiny výuky, četba, seminární práce, zkoušky, ale věříme, že také mnoho společných rozhovorů, nových vztahů, a především hlubší poznávání Boha a jeho Slova.

Prožili jsme krásnou sobotu naplněnou vděčností, radostí i vědomím odpovědnosti. Bylo dobré vidět na jednom místě ty, kteří svou cestu na ATI právě začínají, ty, kteří jsou uprostřed studia, i absolventy, kteří jednu významnou etapu završili. A snad jsme si přitom všichni znovu připomněli, proč vlastně teologickému vzdělávání věnujeme pozornost.



Ocenění studenti

Těšíme se na to, co budeme v novém akademickém roce společně se studenty prožívat, na společné studium i poznávání Božího slova. Našim absolventům i těm, kteří vstoupili do kazatelské služby, přejeme Boží vedení, moudrost a odvahu. A především jim přejeme, aby znalosti a dovednosti, které během studia získali, dokázali využívat k tomu, k čemu byly určeny – k službě Bohu a lidem.

Požehnání



Jedním hlasem: Jak přinášet naději lidem kolem nás

Eliška Sovišová, členka týmu OneVoice27

Svět kolem nás se mění neuvěřitelným tempem. Touha po skutečné naději, lásce a smyslu života ale zůstává v lidských srdcích stále stejná. Možná si občas říkáte: *„Jak mohu lidem okolo sebe předat evangelium? Zvlášť když jsem plně vytížený/á v práci, starám se o rodinu nebo cítím, že mi už na velké aktivity nezbývají síly?“*

Pravdou je, že v Božím díle má každý z nás své naprosto nezastupitelné místo. Právě proto vznikla celosvětová iniciativa naší církve s názvem **OneVoice27** (v překladu Jedním hlasem). V roce 2027 si totiž připomeneme 2 000 let od křtu Pána Ježíše a zahájení jeho veřejné služby. Naším cílem je, abychom při tomto výročí jako celosvětová církev společně – jedním hlasem – představili našemu okolí Ježíše Krista jako milujícího Spasitele.

Tato iniciativa, která v našich sborech odstartovala v letošním roce v září a vyvrcholí na podzim roku 2027, krásně propojuje dvě oblasti naší služby. Na jedné straně nám dává prostor spojit síly jako sbor a tvořit větší společné projekty, na straně druhé zve každého z nás k službě a osobnímu zájmu o lidi, se kterými se denně potkáváme.

Vše začíná modlitbou a zájmem

Žádná snaha by neměla smysl bez osobní přípravy a modlitby. Ellen Gould Whiteová v knize Cesta k vnitřnímu pokoji připomíná: „Tichou modlitbu můžeme k Bohu vyslat kdykoli a kdekoli. Nic nám nemůže zabránit, abychom se pomocí modlitby obrátili na Boha. Modlit se můžeme i na rušné ulici nebo během práce.“ (CVP 100; SC 99)

Naše zapojení musí začít právě na kolenou. Jak můžete své osobní krůčky uvést do praxe?

- **Zmapujte své okolí:** Vypište si jména tří konkrétních lidí ze svého bezprostředního okolí (sousedka, kolega, rodinný příslušník…) a začněte se za ně každý den modlit.
- **Využijte své obdarování:** Co vás přirozeně baví? Pečete rádi? Upečte o plech buchet víc a doneste ho

ONEVOICE27
MISSION FOR ALL

sousedům. Jste zruční? Nabídněte pomoc s drobnou opravou.

- **Pravidlo jedné hodiny:** Vyhraďte si týdně alespoň hodinu na setkání s někým mimo vaši „církevní bublinu“. Naslouchejte mu. Když budete mít vybudovanou důvěru, duchovní témata časem vyplynou zcela přirozeně.

Digitální výzva: Zvládnete to i vy!

Ústřední myšlenkou je biblický text ze Zjevení Jana 21,5: „Hle, činím všechno nové.“ Církev po celém světě bude proto na internetu sdílet příspěvky označené takzvaným hashtagem. Možná si říkáte, že sociální sítě jsou jen pro mladé, ale není to pravda. Zapojit se může téměř každý!

Co to vlastně znamená a jak to udělat?

Pokud používáte například Facebook nebo Instagram, můžete se zapojit velmi jednoduše. Až budete příště na svůj profil přidávat nějaký příspěvek, zkuste mu dát drobný duchovní přesah. Může to být váš oblíbený biblický verš, fotka z procházky s poděkováním za Boží stvoření nebo krátká zmínka o tom, za co jste v daný den Pánu Bohu vděční. Nemusíte ale vždy tvořit něco nového. Úplně stačí, když svým přátelům jednoduše budete sdílet nějaký hezký křesťanský citát, zamyšlení, písničku nebo video, které na internetu oslovilo vás samotné.

Ať už napíšete něco vlastního, nebo jen sdílíte cizí myšlenku, napište do textového popisku znak křížku a hned za něj (bez mezery) slovo **#vsechnonove** (nebo slovensky **#vsetkonove**) a celosvětové **#allthingsnew**. Tímto jednoduchým krokem se váš příspěvek propojí s tisíci dalšími věřícími po celém světě. Ukážete tak svým přátelům, jak Bůh tvoří nové věci i ve vašem životě.

Společně jako sbor

Kromě osobní roviny je tu i rovina sborová, protože v misii nemusí být nikdo sám. Pokud máte s bratry a sestrami ve sboru nápad na společnou aktivitu – ať už je to klub zdraví, tvoření pro seniory, vytvoření podcastu nebo grilování pro sousedy – můžete na tuto činnost získat **finanční příspěvek**. Z prostředků Interevropské divize (EUD) zprostředkovává Česko-Slovenská unie sborům příspěvek až 25 000 Kč (1 000 €), aby vám pomohla vaše myšlenky uskutečnit. Každý člen sboru v takovém projektu najde své místo – ať už má dar organizovat, moderovat, připravit dobré jídlo, rozumí sociálním sítím nebo má dar přátelsky přivítat návštěvníky.

Kde najít více informací?

Veškeré podklady, inspiraci a návody na získání sborového příspěvku naleznete na webových stránkách www.onevoice27.cz. Pokud nemáte možnost navštívit zmíněné webové stránky, na více informací se zeptejte svého kazatele nebo vedoucího misie.

Ježíš nás volá, abychom byli jeho rukama a nohama v tomto světě. Spojme cenné zkušenosti starších s nadšením mladých a staňme se jedním hlasem naděje, který náš svět tak zoufale potřebuje.

„Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. Nestyď se tedy vydávat svědectví o našem Pánu…“
(2Tm 1,7.8)

Adventistické ženy protestovaly proti domácímu násilí

Samba Cajú, Adventist News Network

Oddělení pro práci s ženami v rámci misie South-Western Angola Union Mission uspořádalo 23. srpna dva občanské pochody ulicemi dvou měst v provincii Cuanza-Sul v Angole. Účastníci pochodů požadovali ukončení domácího násilí a větší informovanost veřejnosti o tomto problému v rodinách.



Zatímco se stále méně lidí hlásí k organizovanému náboženství, mnozí lidé i nadále hledají smysl, účel a duchovní spojení. Vzhledem k tomu, že církve zaznamenávají pokles návštěvnosti, vyvstává otázka: Co lidé vlastně hledají? Domnívám se, že pro mnoho Australanů nejde o spiritualitu jako takovou, ale o autentičnost.

Žijeme v době, kdy jsou lidé skeptičtí vůči institucím, autoritám a uměle vytvořeným veřejným obrazům. Mladí lidé vyrostli v prostředí, kde k reklamám, sociálním médiím a veřejným diskusím přistupují s nedůvěrou. Méně je zajímají nablýskané prezentace a více to, co je skutečné a opravdové. Nástup umělé inteligence tuto skepsi ještě umocňuje.

Totéž platí i v případě víry. V evangeliích Ježíš soustřeďoval svou nejostřejší kritiku nikoli vůči těm, kteří zápasili s vírou, ale kritizoval především ty, jejichž vnější náboženství neodpovídalo jejich vnitřnímu životu. Vystupoval proti pokrytectví, legalismu a předstírané duchovnosti. Vítal ty, kdo přicházeli hledat pravdu, i když třeba nedokonalým způsobem. To zůstává poučením i pro dnešní církev.

Možná se lidé tolik neptají, zda křesťané mají všechny odpovědi. Zajímá



je ale, zda křesťané žijí tak, jak vyznávají. Odrážejí naše činy naše slova? Vítá naše církev lidi, kteří se potýkají s těžkostmi? Jsme známí stejně tak pro svůj soucit jako pro své přesvědčení?

Církev adventistů má tradici víry založenou na Bibli, službě v oblasti zdraví, vzdělávání a služby komunitě. Naše největší svědectví však nevychází z dokonale připravených programů či institucí. Naše svědectví je založeno na obyčejných věřících, jejichž životy důsledně odrážejí Kristův charakter.

Autentičnost neznamená dokonalost. Znamená upřímnost. Znamená uznat svá selhání, prokazovat milost druhým a neustále růst ve víře. Znamená to být otevření ohledně naší cesty a zároveň oddaní biblické pravdě. V kultuře unavené vnějšími pozlátky má autentické křesťanství sílu. Když lidé potkají věřící, kteří jsou pokorní, laskaví, důvěryhodní a hluboce oddaní Ježíši, bariéry začínají padat. Příležitost, která se církvi nabízí, je významná. Svět se možná stává méně náboženským, ale nemusí to nutně znamenat, že je méně duchovní. Lidé stále hledají. Najdou v nás víru, která je skutečná?



Děti v Čalantice dostaly nové školní uniformy

Anna Janošková, specialistka komunikace a copywritingu ADRA ČR

Koncem června jsme v centru Čalantika v Dháce předali 80 nových školních uniforem. Pro děti z rodin s omezenými příjmy nejsou jen školním oděvem. Pomáhají stírat rozdíly mezi spolužáky, posilují jejich sebevědomí a dávají jim jistotu, že do školní lavice patří stejně jako ostatní.

Uniforma není jen součástí školního oděvu. Pomáhá stírat viditelné rozdíly mezi spolužáky a posiluje pocit, že do školy opravdu patří. Děti se díky ní mohou cítit jako plnohodnotná součást kolektivu a do třídy přicházet s větší jistotou.

Pro rodiny s omezenými příjmy znamená vlastní uniforma také konkrétní finanční pomoc. Prostředky, které by jinak musely vynaložit na školní oblečení, mohou využít na další důležité potřeby domácnosti, jako jsou jídlo či léky. Nové uniformy tak odstraňují jednu z překážek, které dětem komplikují pravidelnou školní docházku.





Učitelé před distribucí pečlivě ověřili seznamy zapojených dětí a jejich velikosti, aby každému chlapci i dívce předali dobře padnoucí oděv. Celkem bylo rozdáno 80 sad uniforem 55 dívkám a 25 chlapcům.

„Moje nová uniforma je krásná," raduje se devítiletá Kadija

Předávání uniforem provázela velká radost a nadšení dětí. Některé z nich si své nové uniformy hned zkoušely a těšily se, až v nich poprvé vyrazí do třídy.

Mezi obdarovanými byla i devítiletá Kadija, která svou radost vyjádřila jednoduše:

„Mám velkou radost. Moje nová uniforma je krásná a moc mi sluší."

Její slova připomínají, že i zdánlivě obyčejná věc může mít pro dítě velký význam. Nová uniforma přináší nejen praktickou pomoc, ale také radost, sebevědomí a pocit, že na jeho vzdělání záleží.

Společně odstraňujeme překážky na cestě ke vzdělání

Podpora vzdělávání není jen o učebnicích a samotné výuce. Někdy znamená také pomoci odstranit praktické překážky, které mohou dítěti cestu ke vzdělání ztěžovat.

Děkujeme společnosti Malfini, organizaci ADRA Bangladesh, týmu centra Čalantika, také učitelům a všem dárcům a partnerům, kteří pomáhají dětem získávat lepší podmínky pro učení, růst a naplnění jejich vlastního potenciálu.

Každá nová uniforma je malým krokem. Pro dítě, které ji oblékne, však může být krokem k většímu sebevědomí, radosti ze školy a světlejší budoucnosti.

Pomozte dětem ze slumu Čalantika otevřít dveře k novému životu. Darujte vzdělání. Darujte budoucnost. Děkujeme!

ADRA Nepal: Zasažení potřebují i pocit důstojnosti

Anna Janošková, specialistka komunikace a copywritingu ADRA ČR

Situace v oblastech zasažených ničivými povodněmi v Nepálu zůstává vážná. Zatímco prvních pár týdnů akutní katastrofy pominulo, lidé se nyní budou potýkat s jejími dlouhodobými následky. V Nepálu zůstává poškozená infrastruktura, stovky lidí přečkávají v evakuačních centrech a hrozí i riziko šíření různých onemocnění. Humanitární organizace proto ve své pomoci pokračují a zároveň řeší, jak reagovat na stále vznikající nové potřeby. Jak vypadá situace přímo na místě? A jak ji vnímají místní? O tom jsme hovořili se **Sumanem Rawalem**, koordinátorem pro mimořádné události ADRA Nepal.





Jak v současnosti vypadá pomoc ADRA v Nepálu?

Když 26. srpna 2026 zasáhly Nepál přívalové povodně, náš tým okamžitě začal jednat. Během 72 hodin jsme už byli přímo v zasažených oblastech, kde jsme vyhodnocovali situaci a poskytovali nezbytnou pomoc. V celé zasažené oblasti bylo postiženo více než 92 000 lidí a přes 10 000 domácností. V tuto chvíli se zaměřujeme stále na zajištění přístřeší, potravin, vody, sanitace a hygieny a základních hygienických potřeb, ale vytváříme i dlouhodobý plán pomoci, který bude zahrnovat psychosociální pomoc, obnovu živobytí i zdravotnických zařízení nebo pomoc pro zimní období. Také jsme byli u distribuce vakcín proti choleře. Naším cílem není pouze

reagovat na bezprostřední krizi, ale stát po boku komunitám i během jejich zotavování.

Jaká je role ADRA v širší humanitární reakci?
ADRA úzce spolupracuje s místními úřady a dalšími organizacemi zapojenými do pomoci v rámci nepálského systému koordinace pomoci „jedněmi dveřmi“. Jeho cílem je zajistit, aby se pomoc dostala k těm, kteří ji potřebují nejvíce, a zároveň nedocházelo k jejímu duplicitnímu poskytování. Naší úlohou je zajistit odborné znalosti, logistiku, potřebné zdroje a monitoring. Na úrovni jednotlivých komunit nám místní samospráva a naši lokální partneři pomáhají identifikovat potřeby a dostat se k postiženým rodinám.

Co lidé právě teď potřebují nejvíce – jak po materiální, tak psychické stránce?
Rodiny nyní potřebují především základní věci, které jim umožní zvládnout každý další den – nezávadnou pitnou vodu, výživné potraviny, hygienické potřeby, teplé a bezpečné přístřeší a přístup k zdravotní péči. Potřeby lidí ale nejsou pouze materiální. Potřebují také psychickou podporu, bezpečné prostředí, pocit důstojnosti a možnost alespoň částečně se vrátit k běžnému životu. Proto hledáme také způsoby, jak lidem pomoci získat zpět určitou míru kontroly nad svými životy. Jedním z příkladů jsou aktivity typu *Cash for Work*, kdy si lidé zasažení katastrofou mohou vydělat peníze díky vlastnímu zapojení na svém dočasném místě pobytu.

Je nějaký konkrétní příběh, který vám utkvěl v paměti?
Jedna konverzace s lékařem z ozbrojených policejních složek, který



pracoval přímo v první linii. Ten říkal, že po týdnech práce v takto náročné krizové situaci může být každý, kdo se na pomoci podílí, fyzicky i psychicky vyčerpaný. Přimělo mě to přemýšlet o tom, jak důležité je pečovat nejen o lidi zasažené katastrofou, ale také o ty, kteří se jim každý den snaží pomáhat. Do dlouhodobé reakce proto musí patřit také péče o zdraví a celkovou pohodu lidí, kteří jsou v první linii – pracovníků záchranných složek, zdravotníků, dobrovolníků a humanitárních pracovníků. Koneckonců můžeme o zasažené komunity pečovat jen tehdy, pokud se zároveň staráme i o lidi, kteří jim každý den pomáhají.

Co by lidé mimo Nepál měli vědět, a není to na první pohled jasné?
Myslím, že lidé mimo Nepál si možná nedokážou plně představit, jak obtížné je dostat se do některých zasažených komunit. Když v horách povodeň strhne silnici nebo most, může doručení i jediného balíčku pomoci znamenat několikahodinovou cestu náročným a někdy nebezpečným terénem. Vedle toho všeho zničení je ale něco neuvěřitelně silného, co se do médií často nedostane. Vidíte sousedy, kteří otevírají své domovy rodinám, jež přišly úplně



o všechno. Vidíte komunity, které se spojují, aby podpořily lidi procházející nepředstavitelnou ztrátou. A myslím, že právě to by měl svět o Nepálu vědět. Nejsme jen země ohrožená přírodními katastrofami. Jsme také země lidí, kteří drží při sobě a pomáhají si, když na tom záleží nejvíce.

Jak vypadá nyní váš běžný pracovní den?

Upřímně, během mimořádné události neexistuje nic jako běžný den. Obvykle začínám brzy ráno kontrolou bezpečnostní situace a dostupnosti cest, protože tyto faktory mohou během několika hodin úplně změnit naše plány. Většinu dne trávím koordinací s vládními představiteli, partnery a svým týmem. V krizové situaci jsou přesné informace naprosto zásadní. Neustále potřebujeme vědět, co se na místě děje, identifikovat, kde pomoc chybí, odstraňovat překážky a zajistit, aby se pomoc dostala ke komunitám bezpečně a bez zbytečného překrývání. Snažíme se také informovat veřejnost o realitě přímo v terénu a pomáhat zajistit, aby byla pomoc dobře koordinovaná a dostala se tam, kde je jí nejvíce potřeba.

Co vám na této práci přináší největší pocit naplnění?

Motivuje mě vidět, že i malý zásah může mít v životě člověka skutečný význam. Když vidíte, že se pomoc dostala k rodině v odlehlé komunitě nebo že někdo jednoduše cítí, že na něj svět nezapomněl, je to nesmírně naplňující. Stejně tak mě ale motivují lidé, se kterými pracuji – místní úřady, dobrovolníci, členové komunit i můj vlastní tým. Rovněž v těch nejtěžších podmínkách vidíte lidi, kteří se rozhodnou pomoci a odmítají to vzdát. Možnost pracovat po jejich boku a alespoň malým dílem přispět k tomu, aby komunity překonaly těžké období, je to, co této práci dává skutečný smysl.

ADRA

Do spuštěné sbírky SOS Nepal můžete přispět na účet 949494/0600, variabilní symbol 380 nebo prostřednictvím sbírkové stránky darujme.cz/sos-nepal. ADRA působí v Nepálu již od roku 1987 a dlouhodobě se zde věnuje mimo jiné připravenosti na katastrofy, humanitární pomoci a následné obnově. Děkujeme, že jste tu s námi pro druhé.

QR Platba

Schopnost sdílet se

Edyta Jankiewiczová,
vedoucí oddělení Křesťanského domova Jihopacifické divize

Bůh nás stvořil pro lásku a vzájemné vztahy – s ním i mezi sebou navzájem. Ačkoli hřích vedl k odloučení od Boha a odcizení od ostatních, naše potřeba lásky a vzájemných vztahů zůstává i nadále základní lidskou potřebou. Kvůli hříchu však máme sklon hledat tuto lásku a vzájemné vztahy na místech, která nám je nedokážou poskytnout. Nikde to neplatí více než v případě našeho využívání sociálních technologií.

Jsou-li technologie, jako jsou sociální sítě a on-line hry, využívány k posílení stávajících vztahů a navazování nových přátelství, mohou být užitečnými nástroji pro podporu sociálních vazeb a pocitu sounáležitosti. Sociální vědci však stále častěji poukazují na to, že sociální technologie nás činí osamělejšími a odtrženějšími od ostatních, čímž nám spíše ubírají na pocitu lásky a sounáležitosti, než aby k němu přispívaly.

Existuje pro to několik důvodů. Zaprvé mohou sociální technologie nahradit čas, který bychom jinak strávili off-line – při budování osobních vztahů. Čím méně času trávíme v osobních vztazích, tím méně rozvíjíme sociální dovednosti a toleranci vůči nepohodlí a rozpakům při sociálních interakcích (vztazích). Jak se v sociálních interakcích cítíme stále nepohodlněji, stále více se stahujeme před sociální bolestí, kterou interakce přinášejí, a místo toho se snažíme uspokojit svou potřebu lásky a spojení prostřednictvím sociálních technologií. To je zvláště patrné na nárůstu počtu jedinců, kteří uvádějí citové vazby – romantické či jiné – ke svým společníkům generovaným umělou inteligencí.

Dalším důvodem, proč nám používání sociálních technologií může přinášet spíše pocit menšího než většího propojení, je složitý vztah mezi používáním technologií a dopaminem. Od 50. let 20. století je dopamin znám jako hormon štěstí. Výzkum v posledních desetiletích však odhalil, že dopamin vůbec hormonem štěstí není; pocity štěstí totiž nevyvolává. Dopamin je spíše hormonem touhy nebo přání, které vznikají během příjemných činností. Jinými slovy, dopamin vytváří odměnovou smyčku, která nás motivuje k tomu, abychom si šli obstarat to, co potřebujeme k přežití – a to nejen jednou, ale opakovaně.

> Sociální technologie nás činí osamělejšími a odtrženějšími od ostatních.

V minulosti se náš dopaminový systém aktivoval při činnostech, jako jsou jídlo a sociální interakce. V našem moderním světě se však dopaminový systém aktivuje, když používáme sociální technologie, což v nás vyvolává ještě větší touhu po nich. To platí zejména pro sociální sítě i on-line hry, které zpočátku přinášejí potěšení, ale obvykle nám nakonec zhoršují náladu, místo aby ji zlepšovaly. Mnozí z nás, zejména teenageři a mladí dospělí, kteří vyrostli v on-line prostředí a jsou intenzivními uživateli sociálních technologií, chtějí jejich používání ukončit nebo omezit. Proto si blokujeme nebo mažeme účty, často však jen s omezeným úspěchem. To jsou známky toho, že toužíme po něčem, co nám již nepřináší potěšení.

Vyhněte se tomu, abyste hned po probuzení sáhli po telefonu.

Jak tedy můžeme snížit svou závislost na sociálních technologiích a vytvořit více prostoru pro skutečné sociální vztahy?

Začněte nejprve zaváděním velmi malých změn. Je to snadné a umožňuje to vašemu mozku i tělu přizpůsobit se pomaleji. A malé změny mají větší šanci vést k trvalejší změně návyků. V konečném důsledku mohou malé změny vytvořit potřebný impuls pro větší změny.

Jednou z malých změn, s nimiž můžete začít, je vyhnout se tomu, abyste hned po probuzení sáhli po telefonu. Kontrola telefonu hned po ránu nejen posiluje zvyk neustálého používání obrazovky, a tím podporuje závislost na dopaminu, ale také vyvolává stres a zvyšuje úzkost tím, že nutí váš mozek do reaktivního, rozptýleného stavu, místo aby mu umožnila klidný přechod ze spánku do bdělého stavu.

Dalšími drobnými změnami může být rozhodnutí jedno jídlo denně strávit bez elektronických zařízení, vyhradit si jednu hodinu denně pro čas zcela bez elektronických zařízení, krátkou cestu autem využít jinak než s elektronickým zařízením, odstranit všechna elektronická zařízení z ložnice, zařídit společný prostor ve vaší domácnosti tak, aby se obešel bez elektronických zařízení, a vyzkoušet jeden večer v týdnu strávit bez televizní obrazovky.

Druhou důležitou strategií pro snížení závislosti na sociálních technologiích a vytvoření více prostoru pro skutečné sociální vazby je nahrazení času stráveného u obrazovky aktivitami,



které jsou nejen příjemné, ale také podporují lásku a vzájemné vztahy.

Místo toho, abyste sáhli po telefonu, naplánujte si v prvních 10–20 minutách dne čas na navázání vztahu. Probuďte se pomalu a poděkujte Bohu za dobré věci ve vašem životě. Vychutnejte si oblíbený nápoj při čtení Písma a při dalším rozhovoru s Bohem. Pokud sdílíte domácnost s rodinou, přáteli nebo domácím mazlíčkem, navazujte spojení prostřednictvím objetí, mazlení a tichého rozhovoru. Tato klidná rutina vám umožní začít den s vědomím, že jste milováni a propojeni.

Pokud se rozhodnete usilovat o jedno jídlo denně bez elektronických zařízení, možná budete muset naplánovat, jak tento čas naplnit láskou a sdílením. Například pokud žijete sami, můžete si naplánovat společné jídlo s přítelem. Pokud sdílíte domácnost s přáteli nebo rodinou, mohou usnadnit zábavu a navázání spojení karty s náměty na konverzaci, čímž se zvýší ochota ostatních se zapojit.

Krátká cesta autem bez digitálních technologií může být vynikající příležitostí pro navázání spojení, protože pro mnoho lidí, zejména chlapců a mužů, je snazší mluvit otevřeněji a upřímněji, když sedí vedle sebe, než když jsou tváří v tvář. Navíc děti, které vyrůstají v rodinách, kde se pravidelně vedou rozhovory propojující každodenní život s vírou, mají větší šanci přijmout hodnoty své rodiny a krátké cesty autem mohou poskytnout přirozené příležitosti pro takové propojení – ať už společným zpíváním chvalozpěvů, sdílením, rozhovorem nebo společnou modlitbou.

Pokud se rozhodnete pro jednu hodinu denně bez elektroniky, naplánujte si, jak tuto hodinu vyplníte tak, aby napomáhala vzájemnému sblížení. Večerní procházka, rodinná vyjížďka na kole, společné vaření nebo hraní stolní hry – to vše vyžaduje cílené plánování. Pokud však naplánujete tuto hodinu na dobu, kdy máte více času a duševní energie, bude méně pravděpodobné, že se na konci dne automaticky vrátíte ke své obrazovce.

Pokud se rozhodnete pro večer bez obrazovky ve společném prostoru vašeho domova, můžete takové místo vybavit nejrůznějšími předměty, jako jsou výtvarné nebo řemeslné potřeby, knihy a puzzle. Společné čtení nahlas nebo poslech audioknihy při nějaké činnosti, ať už individuální, nebo společné, vytváří silný pocit spojení a sounáležitosti. A pokud u vás doma dosud nebylo zvykem dělat rodinné bohoslužby – zapálení svíčky, poslech duchovní hudby nebo audioknihy s náboženskou tematikou a následná společná modlitba mohou být krásným způsobem, jak se spojit mezi sebou navzájem i s Bohem.

> Sociální technologie nikdy nemohou naplnit potřebu lásky a spojení, pro kterou vás Bůh stvořil.

Sociální technologie nikdy nemohou naplnit potřebu lásky a spojení, pro kterou vás Bůh stvořil. Tuto potřebu může naplnit pouze otevřené a upřímné spojení s Bohem i s ostatními. Naučit se to může vyžadovat, abyste si stanovili hranice v používání sociálních technologií a procvičovali si osobní rozhovory a navazování kontaktů, i když je to trapné nebo nepříjemné. Ale s praxí si můžete vybudovat své dovednosti v oblasti sociálních interakcí a růst směrem k pocitu lásky a sounáležitosti, pro které jste byli stvořeni. Zkuste to. Možná se vám to zalíbí.

Zpráva z výboru Česko-Slovenské unie CASD

David Čančík, tajemník Česko-Slovenské unie CASD

V neděli 20. září 2026 se výbor Česko-Slovenské unie CASD sešel k jednání ve Strážovicích.

Strategická diskuse

Klíčovým bodem tohoto zasedání byla diskuse nad strategickými plány církve. Definovali jsme současnou realizaci plánů vycházejících z rozhodnutí poslední konference. Jednou ze slabin současné činnosti je nejasné nastavení toho, co děláme – jestli chceme být církví spíše pečující o své členy, nebo otevřenější pro nové lidi. Podle toho musejí vypadat naše výstupy. Nelze vytvářet obsah, který oslovuje všechny.

Přehled rozhodnutí:

Personální rozhodnutí

- VČSU rozhodl o změně jednatele nakladatelství Advent-Orion spol. s r.o. v České republice. Od 1. 11. 2026 nahradí Jana Kubíka Marek Škrla.
- VČSU od 1. 10. 2026 svěřil odpovědnost za vedení publikačního oddělení HopeMedia Ingrid Škábové, zároveň ji jmenoval do správní rady HopeMedia místo Jana Kubíka.

Administrativní rozhodnutí

- VČSU rozhodl o proměně časopisu Advent z tištěného média na internetový portál, který bude obsahovat tematické články a zároveň bude sloužit i jako zpravodajský web církve. Zároveň rozhodl, že od nového ročníku změní frekvenci vydávání tištěného časopisu na tři čísla ročně, která budou výběrem z článků za uplynulé období.

Hospodářská rozhodnutí a informace

- VČSU odsouhlasil opravu střechy na spodní ubytovně v areálu na Sázavě.

Zahraniční cesty a návštěvy

- VČSU podpořil požadované řečníky Sebastiena Braxtona a Melvina Sandelina pro Mission camp v roce 2027. Podobně podpořil návštěvu Pavla Goiy ve sboru Bystřice nad Olší.

Příští setkání VČSU se uskuteční 22. listopadu 2026 (Brno).

Keď víťazstvo znamená viac než vyhrať

Ján Šolc (Malý Strom), vedúci Klubu Pathfinder na Slovensku

V auguste 2026 sa v maďarskom kempe v dedinke Bószva toto leto stretli českí a slovenskí pathfinderi, aby spolu prežili niekoľko dní plných dobrodružstva, tvorivosti, priateľstva a poznávania „Veľkého príbehu“, v ktorom sme sa ocitli aj my.





Camporee IN TIME 26 (V čase) však nebolo len obyčajným táborom. Bolo príbehom o tom, čo znamená vytrvať, spolupracovať a možnosť rozhodnúť sa, či prijmem pozvanie, aby som našiel svoje miesto v Božom príbehu.

Keď sa pred rokmi objavila myšlienka spoločného česko-slovenského camporee, nikto ešte netušil, koľko času, plánovania a práce bude stáť za jej uskutočnením. Pôvodný plán prekazila pandémia, no myšlienka nezanikla. Tento rok sa napokon desiatky vedúcich a stovky (370) detí stretli, aby zažili výzvy vo Veľkej hre, v ktorej každý deň spojili sily, aby skúsili vyhrať. Témou camporee bolo „Winning is Surviving“ – víťazstvo



nie vždy znamená byť prvý. Niekedy je víťazstvom vytrvať, keď sa nedarí, spojiť sa, spolupracovať namiesto súperenia, alebo sa nevzdať, keď je cesta náročná.

Program preto nebol iba sledom hier a dobrodružstiev. Scénky, príbehy, workshopy, hudba a spoločné stretnutia a aktivity vytvárali priestor, v ktorom mohli deti objavovať hodnotu priateľstva, nových zručností, rešpektu jedného voči druhému, poznávania nových príbehov, v ktorých sme sa mohli vžívať jeden do druhého, a to všetko zrozumiteľným jazykom pre dnešných mladých ľudí.



Celý týždeň sa snažili posúvať v nových úrovniach hry, aby na konci zistili, že nemajú šancu vyhrať a jediný, kto to dokáže, je Game Master. Ten už vyhral a výhru ponúka každému (i preto deti nosili na krku prívesok s tajným prístupovým kódom 3:16 –



múdry čitateľ rozumie. Na konci deti dostali symbolický kľúčik, ktorým môžu pomyselne otvoriť dvere „Tomu“, ktorý čaká pri dverách a klope, aby sa so mnou aj s tebou stretol osobne…

Za tým všetkým stáli mesiace dobrovoľníckej práce. Tvorivé tímy pripravovali príbehy, scénky, workshopy a hry, ďalší ľudia sa starali o technické zázemie, bezpečnosť, zdravotnú službu,

hudbu či dokumentovanie celého camporee.

A napokon – vedúci, ktorí počas celého roka pracujú s deťmi a na tábor prišli, aby im umožnili zažiť niečo výnimočné. Všetci spolu vytvorili



priestor, v ktorom sa deti mohli nielen zabaviť, ale aj premýšľať o príbehoch v dejinách a „Game Mastrovi“, ktorý má dejiny vo svojich rukách a celú hru už pre nás raz a navždy vyhral.



Na konci preto zostalo viac než fotografie, videjka a spomienky na vydarený tábor. Zostalo vedomie, že keď Boh spojí ľudí s rôznymi darmi a ochotou slúžiť, môže z ich práce vzniknúť niečo oveľa väčšie, než by dokázal každý jednotlivec sám – umelecké



dielo s názvom Camporee IN TIME. A za to patrí najväčšia vďaka práve Jemu.







Ilona Rucká

Víra mezi kapkami deště

Tam, kde já končím, On začíná

Otázky, které jdou až na dřeň. Odpovědi, které se nerodí lehce. Jedna věřící žena. Jedna nemoc. A Bůh, který neopouští.

Když do života vstoupí rakovina, všechno se zpomalí – kromě myšlenek. Zůstává ticho, ve kterém se rodí otázky. Některé se lidé bojí vyslovit. Některé se bojíme slyšet. A přesto jsou to právě ony, co otevírá cestu ke skutečné naději.

Tato kniha je psaná formou otevřeného rozhovoru dvou věřících žen: jedné, která nemocí prošla, a druhé, která ji provázela otázkami, modlitbou i blízkostí. Bez příkras, bez frází – ale s vírou v Boha, který nese i tehdy, když už člověk nemůže.

Pro všechny, kdo zápasí – a chtějí vědět, že v tom nejsou sami.

130 × 200 mm / brožura / 132 stran

Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz.